

ELSIE SILVER

Heartless

SZÍVTELEN

EGY EGYEDÜLÁLLÓ
KISVÁROSI APA TÖRTÉNETE

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Elsie Silver: *Heartless – Chestnut Springs Book 2*
Originally self-published in 2022 by Elsie Silver
This edition first published in 2023 by Sourcebooks

Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Bartók Flóra

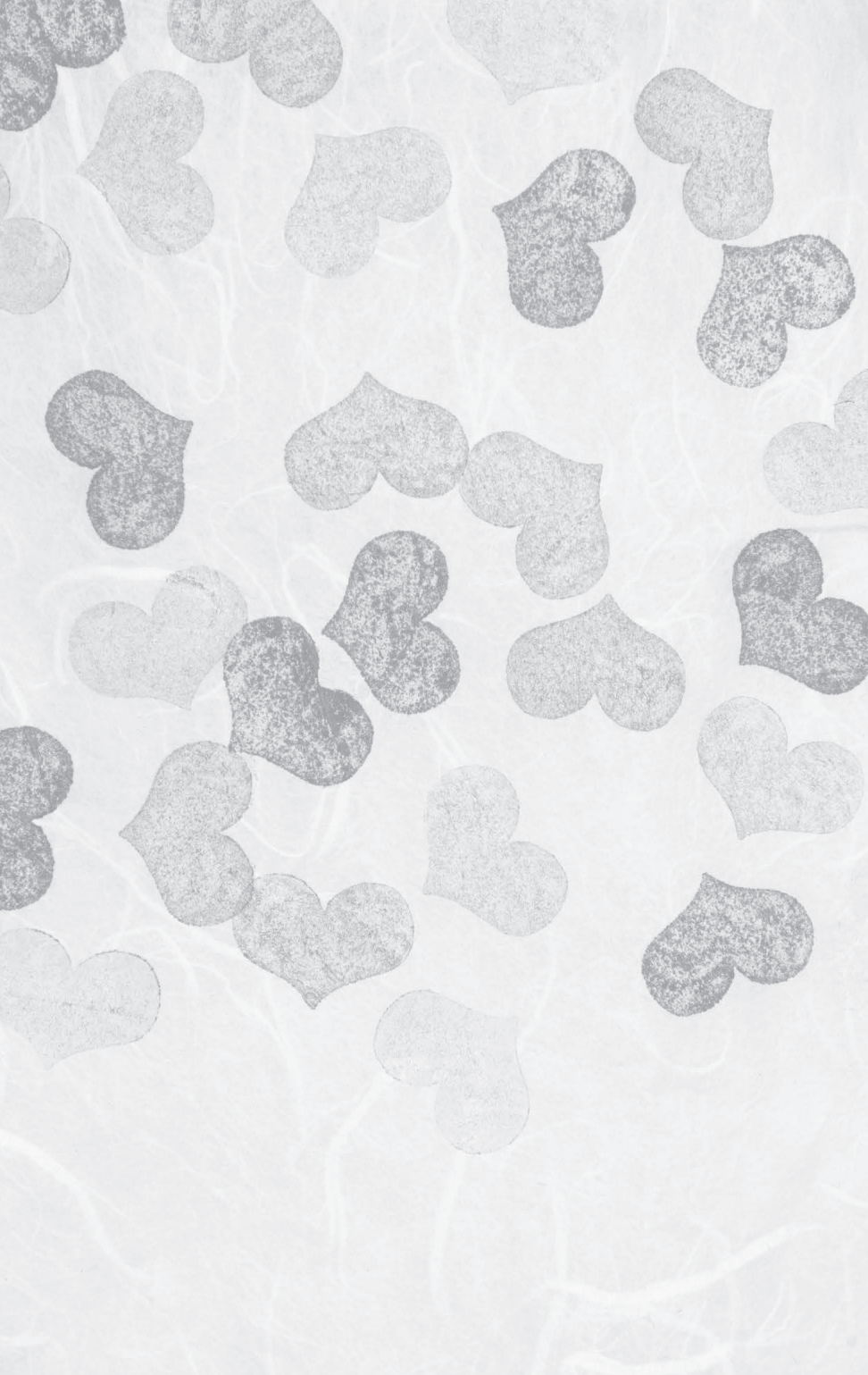
ISBN 978-963-636-352-9

Minden jog fenntartva

© Elsie Silver 2023
Cover design © Sourcebooks 2023
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Németh Dorottya 2024

*Azoknak a hihetetlen nőknek, akik leginkább támogattak.
És azoknak a nőknek is, akik segítenek más nőknek ahelyett,
hogy ártanának nekik. Együtt jobbak vagyunk.*

„Néha a jó dolgok szétesnek, hogy a még jobb dolgok össze-
állhassanak.”

MARILYN MONROE

1

Cade

Lucy Reid felém pillant. A tekintetében épp csak egy kicsit több elismerést látok, mint ami jólesne.

– Hát, szeretek kézműveskedni. Szabadidőmben sokszor csinálok albumokat. Kötögetek. Fogadok, hogy Luke is szívesen kötne valamit. Nem gondolja, Cade?

Szinte dorombolva mondja ki a nevemet, és ezen majdnem nevetek. Azt is szeretném látni, amikor valaki ráveszi Luke-ot, hogy üljön nyugodtan egy helyben, és szórakozzon két hegyes bottal.

Summerre mosolyog, aki most már a kisöcsém menyasszonya. Lucy folytatja:

– Tudják, hogy van ez. Mindenkinek kell valamilyen nőies hobbi, nem igaz?

Hallom, hogy apám kuncog a nappali sarkából. Az egész család szívügyének tekinti a leendő bébiszitter interjúztatását.

Totális rémálom az egész.

Summer összeszorítja a száját, és halványan elmosolyodik.

– Hát, igen, persze.

Megint majdnem felnevetek. Summer szerint a nőies hobbi úgy néz ki, hogy az ember, vagyis az asszony nehéz súlyokat emelget az edzőteremben, és „személyi edzés” álcája

alatt felnőtt férfiakat kínozt. Hazudik, mint a vízfolyás, de az is lehet, hogy mivel nemrég költözött a városba, Lucy még nem ismeri.

Vagy esetleg Lucy szarkasztikus, és teszti a leendő sógornőmet.

Felállok.

– Jól van. Köszönjük, hogy eljött! Majd értesítjük.

Úgy tűnik, Lucy egy kicsit meghökken, amikor gyorsan véget vetek a beszélgetésnek, de eleget láttam és hallottam.

És a felesleges udvariaskodás nem az én asztalom.

Villámgyorsan sarkon fordulok, lehajtom a fejemet, és kisietek, mielőtt nyilvánvalóvá válna, hogy észrevettem Lucy kinyújtott kezét, de nem akartam kezét fogni vele. Kitrappolok a konyhába, rátenyerelek a húsvágó deszkára, és kibámulok az ablakon. A tágas mezőkön túl a Sziklás-hegység égbe törő csúcsai meredeznek.

Nyár eleje van, a táj nyers erővel ébredszik – a fű egy kicsit túl zöld, az ég egy kicsit túl kék, és a nap elég fényes ahhoz, hogy mindenre rátelepedjen, és az embernek hunyorgnia kelljen tőle.

Beleöntök egy kis kávé a darálóba, hogy főzzek egy jó erős feketét. Amikor lenyomom a tetejét, a gép hangos zakatolásba kezd, ami betölti a házat. Megpróbálok nem arra gondolni, mit csinálok a gyerekekkel a következő pár hónapban. A gondolataim mindig ugyanoda vezetnek: ostromozom magam. Úgy érzem, többet kellene tennem érte. Jobban jelen kellene lennem az életében.

Ám ez nem túl hatékony gondolatmenet.

A kávédaráló hangja abban is jó szolgálatot tesz, hogy nem hallom, hogyan udvariaskodik egymással apám, Summer és Lucy az ajtóban.

Nem az én házam, nem az én bajom. Apám házában interjúztatunk, mert nem szeretek akárkit beengedni az otthonomba. Különösen nem olyanokat, akik úgy tekintenek rám, mintha egy boldog családgyesítési mese résztvevői lennénk.

Harvey viszont imád az emberekkel beszélgetni. Amióta megsérült, és átadta nekem a farm ügyeit, szinte egész nap mást se csinál. Figyelem, ahogy az apró kávészemek belepottyannak a szűrőbe, majd sietek vízért a csaphoz.

– Nincs már késő a kávézáshoz? – kérdezi az apám. Summer pár lépéssel van lemaradva mögöttem.

Ha tudnák... Ma már rengeteg kávé ittam. Remeg tőle a kezem.

– Holnapra daráltam nektek.

Summer felnevet, apám grimaszol. Mindketten tudják, hogy kamuzok.

– Nem voltál valami kedves veled, Cade – közli az apám. Most rajtam a grimaszolás sora.

– Ami azt illeti, elég nehéz veled ez az interjúztatás.

Karba fonom a kezem, és nekitámaszkodom a konyhapultnak.

– Nem vagyok kedves. És készséggel elismerem, hogy nehéz velem, ha a fiamról van szó.

Úgy látom, apám szája megrándul, amikor leül az asztalhoz, és keresztbe teszi csizmás lábát. Summer feláll, és az ajtófélfának támaszkodva néz. Gyakran csinálja ezt, ami elég idegesítő.

Okos nő. A szeme se rebben. Esküszöm, hallom, ahogy kattognak a kerekek az agyában, de nem beszél sokat, úgy-hogy az ember sosem tudhatja pontosan, mit gondol.

Kedvelem Summert, és örülök, hogy az öcsémnek volt annyi esze, hogy eljegyezze.

– A magad módján kedves vagy – jegyzi meg elgondolkodva.

Összeszorítom a számat, mert nem akarom megadni nekik azt az örömet, hogy lássák rajtam, mennyire viccesnek találok ezt a megjegyzést.

Summer felsóhajt.

– Figyelj, mindenkit láttunk már. Mindent megtettem, hogy kigyomláljam a listából azokat, akiket egyáltalán nem érdekelt Luke, viszont nagyon is érdeklődtek irántad.

– Hú, öregem! – Apám az asztalra csap. – És volt belőlük néhány! Ki hitte volna, hogy vannak nők, akik önként hajlandók lennének hallgatni a nyavalygásodat és a sirámaidat? Azért *annyira* nem nagy a fizetség.

Vágok egy grimaszt, majd visszafordulok Summerhöz.

– Nem gyomláltál elég alaposan. Olyasvalakit szeretnék, akinek egyáltalán nem keltem fel az érdeklődését. Nem bonyolult. Esetleg valaki, aki boldog házasságban él?

– A boldog házasságban élő nők nem akarnak egész nyáron a házában lakni.

Hümmögök.

– És mi a helyzet azokkal, akik nem ebben a városban laknak? Valaki olyan kellene, aki nem ismeri a családjukat. Meg az egész szaráságot. Valaki, aki még nem feküdt le valamelyik öcsémmel.

Összehúrom a szemöldökömet.

– Vagy az apámmal...

Harvey olyan hangot ad ki, mint aki fuldoklik. Gondolom, nevet.

– Már több évtizede egyedülálló vagyok, fiam. Törődj a magad dolgával!

Summer arca elvörösödik, de azért észreveszem, hogy az ablak felé fordulva elmosolyodik.

– Én is vigyázhatnék rá. Nem ez lenne az első eset – teszi hozzá az apám.

– Nem.

– És miért nem? A nagyapja vagyok.

– Pontosan. És ebben ki is merül a szereped. Épp eleget segítettél az első időszakban. A hátad, a térded... Tudod, hogy már nem vagy fiatal. Többet kell pihened. Ha akarsz, lehetsz vele bármelyik nap, de nem kötelezően. Nem kell korán kelned, sokig fent lenned, és ne adj' isten még éjszaka is állnod a sarat. Nem lenne igazságos, és én nem fogok hasznot húzni a helyzetből. Téma lezárva.

Visszafordulok a leendő sógornőmhöz.

– Summer? Te nem vállalnád el? Tökéletes megoldás lenne. Luke imád téged. Te pedig nem szeretsz engem. És már úgymint itt laksz a farmon.

Látom, hogy megfeszül az álla. Kezdi unni, hogy mindig felhozom a témát, de nem akarom akárkire hagyni a fiamat. Luke-kal nem könnyű. Egyáltalán nem. És nem tudok mindent elvégezni a farmon a nyári időszakban, ha nem vigyáz rá valaki. Valaki, akiben megbízhatok, és aki mellett biztonságban van.

– Most kezdtem bele ebbe az üzletbe, és a nyár a legforgalmasabb időszak. Ez nem megoldás. Ne is kérdezd meg többet, mert csak rossz érzéseket keltesz bennem. Szeretlek téged is, és Luke-ot is. De már kezd fárasztóvá válni ez az interjúztatás, pláne úgy, hogy semmi eredménye.

– Jól van – morgok –, megértettem. Akkor valaki olyan kell, aki hasonlít rád.

Summer hirtelen felém fordul, és elgondolkodva néz.

– Lehet, hogy támadt egy ötletem – közli, és mutatóujjával az ajkát simogatja. Harvey kérdő tekintettel néz rá.

Látom rajta, hogy mennyire reménykedik. Már nekem is elegendő van ebből a keresgélésből, úgyhogy el tudom képzelni, hogy az apám mennyire kimerült már.

Felhúzó a szemöldökömet.

– És ki lenne az?

– Nem ismered.

– Van tapasztalata?

Summer eltűnődve néz rám, sötét szeméből semmit sem tudok kiolvasni.

– Igen, van némi tapasztalata azzal kapcsolatban, hogy kell eleven fiúkkal bánni.

– És belém fog szeretni?

Summer nőktől szokatlan módon felhorkan.

– Nem!

Ez a bizonyosság persze sértő is lehetne számomra, de nem érdekel a téma. Eltolom magam a pultról.

– Tökéletes. Intézkedjünk! – szólok oda neki kifelé menet, és a hátsó ajtón kilépve indulok a saját házam felé.

Jólesik elmenekülni ebből a cirkusból, amit az ötéves fiam bébiszitterének keresgélése jelent.

Csak kell valaki, aki jön, elvégzi a munkát, aztán elmegy. Valaki, aki profi, és nem bonyolítja feleslegesen a dolgokat.

Csak két hónapról van szó. Nem lehet annyira nehéz.

Fejben számolgom, mikor szexeltem utoljára.

Vagy legalábbis megpróbálom.

Két éve? Három éve? Januárban, amikor a városban töltöttem az éjszakát? Mikor is volt az? Mi is volt annak a csajnak a neve?

Az előttem álló nő megmozdul. A csípőjét kitolja oldalra, kerek fenéke kitölti szűk szárú farmerjét. Az efféle mozdulatot be kellene tiltani. A fenéke alatti gyűrődés majdnem olyan csábító, mint a vörös hajzuhatag, amely karcsú hátára omlik.

Elvonja az ember figyelmét. Szoros felső a szoros farmerba tűrve. Minden hajlat és ív jól látszik a testén.

Eltéveszttem a számolgatást, amit egyébként a kávézóban előttem álló nő látványa miatt kezdtem el.

Az eredmény a következő: olyan régen szexeltem, hogy már nem is emlékszem rá. De ne felejtjük el, miért is nem foglalkozom az ellenkező nemmel.

Van egy fiam, akit egyedül nevelek. Van egy farm, amit egyedül vezetek. Nagy felelősség, sok feladat. Kevés idő. Állandó kialvatlanság.

Már régóta nem tudok a magam számára elkülöníteni időt. Észre sem vettem, milyen régóta.

– Mit adhatok, asszonyom?

Az előttem álló nő felkacag. A nevetése a hátsó ajtó melletti szélcsengőére emlékeztet. Dallamos és könnyed.

Micsoda kacaj!

Erre a hangra mindig felfigyelnék. Biztos, hogy még nem találkoztam ezzel a nővel. Emlékeznék rá, mert mindenkit ismerek Chestnut Springsben.

– Asszonyom? Nem is tudom, mit gondoljak erről – mondja, és esküszöm, még akkor is érezni a mosolyt a szavaiból, amikor nem nevet. Vajon az ajka is illik a többi testrészéhez?

Ellen, a Le Pamplemousse nevű kis specialty kávézó tulajdonosa is mosolyog.

– Akkor mit szeretne, hogy szólítsam? Általában ismerem az ide betérő vendégeket, de önhöz még nem volt szerencsém.

Ó, szóval nem csak nekem tűnt fel! Előrehajolok egy picit, hogy meghalljam, amikor a nevét mondja. De az egyik dolgozó épp ezt a pillanatot választja arra, hogy darálni kezdje a kávé. Én meg a fogaimat csikorgatom.

Nem is tudom, miért akarom tudni ennek a nőnek a nevét. Csak úgy tudni akarom. Kisvárosban élek, teljesen normális, ha kíváncsi vagyok. Ennyi.

Amikor elül a zaj, Ellen ráncos arca felderül.

– Milyen szép neve van!

– Köszönöm – feleli az előttem álló nő, és folytatja:
– Hogyhogy ilyen fura nevet adtak ennek a kávézónak?

Ellen nevetgél a pult túloldalán.

– Azt mondtam a férjemnek, hogy valamilyen divatos nevet akarok. Valami franciásat. Ő meg erre azt válaszolta, hogy csak a grépfrút nevét tudja franciául: *le pamplemousse*. Nekem ez elég jónak tűnt, így ez maradt. Sokat viccelődünk ezen mi is.

Amikor a férjéről beszél, ellágyulnak a vonásai, és bevalom, egy kicsit irigykedem rá.

Amit rögtön utána felvált a bosszúság.

Eddig csak azért nem morogtam az istentelenül lassú kiszolgálás miatt, mert el voltam foglalva azzal, hogy visszaszorítsam az erekciómat, amit ennek a csajnak a nevetése idézett elő egy nyilvános helyen. Normális körülmények között marha dühös lennék amiatt, hogy egy rohadt kávé megszerzése ennyi ideig tart. Azt mondtam apámnak, hogy időben visszaérek, és felveszem Luke-ot. Ránézek az órára, körülbelül most kéne otthon lennem. Sietnem kell, mert Summerrel találkozom, és megnézzük még egy bébicsőszjelöltet.

De az eszem máshol jár. Olyan helyen, ahol már évek óta nem járt. Lehet, hogy még élvezem is a dolgot. Lehet, hogy nincs azzal semmi baj, ha néha megengedek magamnak bizonyos érzelmeket.

– Egy közepeset kérek, nagyon forrón, hab nélkül, kevés cukorral...

Hirtelen visszazökkenek a valóságba.

Lejebb húzom a fekete kalap karimáját, és a szememet forgatom. Naná, hogy az idegen, csodás testű nő idegesítően hosszan rendel egy bonyolult kávékombót!

– Három dollár, hetvenöt cent – feleli Ellen szemét a pénztárgép képernyőjére szegezve. A nő beletúr hatalmas táskájába, nyilván a pénztárcáját keresi.

– Ó, a fenébe! – nyög fel bosszúsan, és a szemem sarkából látom, hogy valami leesik a fényes padlóra. Épp a szandálos lába mellé.

Anélkül, hogy végiggondolnám, lehajlok, és felveszem a fekete textíliát. Látom, hogy a szandálos láb megfordul, én pedig felállok.

– Tessék! – nyújtom oda. Idegesen konstátálom, hogy a hangom rekedt és érdes. Az idegen nőikkel történő társalgás nem igazán az én terepem.

Ha mogorvának kell lenni, abban például profi vagyok.

– Ó, te jó ég! – kiáltja.

Most, hogy szemben állok vele, jól szemügyre vehetem az arcát is. Földbe gyökerezik a lábam, és elfelejtek levegőt venni. Az arca éppolyan gyönyörű, mint a nevetése. Macskaszem, ívelt szemöldök, tejfehér bőr.

Elképesztően szép.

Az arca tűzvörös.

– Nagyon sajnálom... – nyögi ki, és kezét vörös ajka elé kapja.

– Ugyan már, semmi gond – mondom, de még mindig úgy érzem, mintha egy lassított felvételt néznék. Nehezen térek magamhoz, mert nem tudom levenni a szememet az arcáról.

És *öregem!*

A melle!

Kétségtelen, hogy fura öregember vagyok. Lenézek a kis textildarabot szorongató kezemre.

Amikor kinyújtom az ujjaimat, a nő felnyög. Lassan, de biztosan rájövök, miért van ennyire megrémülve attól, hogy udvarias voltam, és felvettem a földről...

Egy bugyit.

Csak bámulom az apró fehérneműt, és körülöttünk minden elhomályosul. Villámgyorsan ránézek, tágra nyílt zöld szempár néz vissza rám. A zöld sok-sok árnyalata. Akár egy mozaik.

Általában nem arról ismernek, hogy sokat mosolyognék, de most görbülni kezd a szám.

– Ööö... leejtette a bugyiját, asszonyom.

A nő fojtottan felnevet, lenéz a kezemre, majd vissza az arcomra.

– Nahát! Ez fura... Én igazán...

– Kész a kávéja, aranyom! – szól oda Ellen.

A vörös nő elfordítja a fejét, és szemmel láthatóan megkönnyebbül, hogy félbeszakították a kellemetlen jelenetet.

– Köszönöm! – szól oda egy kicsit túlságosan is gyorsan, majd egy ötdolláros bankjegyet csúsztat a pultra, és megfogja a papírpoharat. Nem néz se jobbra, se balra, csak nyílegyenesen indul az ajtó felé. Mintha nem tudna elég gyorsan elmenekülni innen.

– Tartsa meg az aprót! Viszlát!

Esküszöm, szinte hallom, ahogy félhangosan kuncog, miközben elsüvít mellettem. Még motyog is valamit arról, hogy ez jó kis történet lesz majd egyszer a gyerekeinek.

Egy pillanatra elgondolkodom azon, milyen történeteket akar ez a nőszemély elmesélni a leendő gyerekeinek, de aztán utánaaszólok:

– Itt felejtette a...

Nem fejezem be, mert nem akarom, hogy az egész kávézó meghallja, tekintve, hogy ezekkel az emberekkel szinte mindennap találkozom.

A nő megfordul, hátával az ajtónak támaszkodik, majd egy pillanatra rám néz, és arcán alig leplezett vigyorral azt mondja:

– Aki kapja, marja!

Azzal vállat von, és most már kacag. Nem is kicsit, hanem teljes szívéből. Azt mondanám, egészséges nevetés tör ki belőle. Amikor kilép az utcára, a haja vörösen ragyog a napsütésben, a csípője pedig úgy ring, mintha övé lenne az egész város. Fogalmam sincs, hogy hívják, és még mindig itt állok a pultnál mozdulatlanul...

A kezemben a bugyijával.